

Koşulsuz Sevgi Ve İnanç

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Eylül 2015

Tınısı ne kadar değişken olabilir ki ya da o saklı sükûnet mi her birimizin haiz olmaya çalışıp da zaman zaman afalladığı.

Sınırsız ve irdenesi ne varsa ve her kim ise teminatı huzurun ve sevginin, önyargısız üstelik.

Huzur... Hayatın büyüğü olsa gerek ve varlığımızın teminatı, ruhun aydınlığı, gecenin güneşi, sevginin türevi kısaca ne varsa duyumsamaya doyamadığımız ve soluduğumuz düşler kıvançla kavuşmayı arzuladığımız. Kavuşmasak bile hayalini kurduğumuz o ışıklı yolun bizdeki aksi...

Koşullandığım ne varsa ve üzerimde baskı uygulayan hangi kaide ise düzenin bir getirisi olsa gerek ve yaşattığım sayısız dünya tek ahalisi iken bir başıma ve o kurmaca dünyanın konukları...

Analitik düşünceyi yeğlemiştir kendimi bildim bileli. Önceleri sistemden bihaber sadece pratiği ile ilgiliydim ve uzun bir zaman geçince anladım ki bu sistematik algılama biçimi aslında işlevsel boyutuymuş sorguladığım ve sorgulandığım dünyanın üstelik hem şahsıma uyguladığım ve yine haricimdekilerce üzerimde söz hakkına haiz olduklarının bir ispatı iken.

Zamanın ve mekânın göreceliği belki de beni mutlu kılan. Ve boyutların süre gelen o izafi yansıması anbean kitlendiğim ve bir o kadar da haz aldığım. Alın işte, çocukluktan miras bir yaşam stili.

Kanıksamam gereken ilk ilke idi yalnız bir çocuk olduğum gerçeği ve zaman içerisinde anladım ki bu yalnızlık sadece konulmuş kaidelerin ilki idi ve ardı da gelecek.

Ne zaman ki mekânı ve anı izafi yordadım gördüm ki hayal gücüm sayesinde tüm zorlukların üstesinden gelirim.

Keşfettikçe dünyayı uzaklaştım kendimden. Ve uzaklaştıkça benliğimden yalnızlık katsayım gittikçe azaldı. Peki mutlu muydum?

Benliğimde yaşattığım o sosyal birliktelik oldukça keyifliydi önceleri. Anlaşıldığıma dair şüphelerim yoktu artık ne de olsa sosyal bir varlık olmuştum. Gelin görün ki yalnız olmadığım kendimi kandırmakta ustalaştığım en temel unsurdu.

Sosyal birlikteliklerde samimiyet denen mefhumu gönülden inanmıştım ve kanıksamıştım da. Ne varsa içimden geçen paylaşmaktı asli vazifem. Yalnız olmadığımı dair geliştirdiğim düşünce sistemi az yorucu

değildi hani her ne kadar farkındalık düzeyine erişememiş olsam da.

Uzun yaz tatillerinde herkes bir yerlere dağıldığı için yine iç içeydim görmezden geldiğim yalnızlığımla. Bir şekilde bu güdü alışkanlık arz etmişti gündelik hayatımda.

Çocuk akli, deyip geçsem de ilk zamanlarda görüp göreceğim ne çok şey varmış.

Önce kanıksadım sonra duraksadım ve derken yadırgandım. Akabinde eleştirildim ve... Süreç ilerlerken ve yaş kemale erdikçe o kalabalık yalnızlıklarla tanıştım: Mutsuz birliktelikler, göstermelik sevinç dalgalanmaları ve dünyaya küsen nice insan.

Sandım ki onlardan biri değilim lakin küseli bayağı olmuştu dünyaya ben iç sesimle yoğururken benliğimi.

Sus payı idi tanınan. Yalanlardı herkesin diline pelesenk olmuş. Şiddetti bazen gözlemediğim. Ve mutsuzluktan mutlu olduğunu söyleyenlerin içine düştüğü o tuzak.

Sevmekten korkmadığım için belki de kanıksadım tek kişilik dünyamı zira barıştım kendimle ve bir o kadar da bunaltırken iç dünyam dış dünyayla da kesişince bu karmaşa katlanarak büyüdü sessizliğim. Sustum hep sustum çünkü susmaktı asli görevim. Çünkü bana öğretilendi susmak ve kabullenmek ta ki... Ta ki kapının kilidini açana kadar.

Ne zaman ya da ne şekilde o kapı açıldı inanırım ki fakında değilim lakin yazmaya başladıktan sonra içre açılan kapıların varlığını keşfettim. Açıyordum bir kapıyı ve yeni bir kapıya denk geliyordum.

Andan kopuktum belki de her ne kadar algılarım açık olsa da sanırım hoşluğu idi anın dikkatimi celp eden ve ne zamanki bir olumsuzluk peyda olsa anı da mekânı da terk etmek tek tesellim idi.

Anı koşullandıran, koşulları anlamlandıran, anlamsızlığı şekillendiren ya da şekilsizliği biçimlendiren belki iç dünyamızın koşulsuz huzurunu aramak idi payıma düşen. Pay sahibi olan her kim ise minnet duyduğum ya da menfi anlamda kendimi uzak kıldığım...

Bu bağlamda hep erteledim hayatı, hep irdeledim benliğimi hele ki yüküm ağırlaştıkça kamburumun çıkması gereken yerde daha da dik durmayı öğrendim. Çünkü biricik olan bendim ve sayıp sevmem gereken yine ait olduğum o belirsizlik idi farkına yeni yeni vardığım.

Sanırım yazmamdaki asıl gaye hep bu soru-cevap sistemini yürürlüğe sokmam ve işkillenmeden yaşamak tüm olumsuzluklara rağmen zira sevginin gücü her daim koşmakta imdadıma. Tarafınca yaratıldığım ve beni geri çevirmeyen yegâne varlık. Pekîşen hayat koşulları, yürüyen bir merdivenin

üzerinde biz ters istikamette koşarken söyleyin; neye engel olabilirsiniz alın yazınızda yazılı değilse eğer?

Bilgi ve duygu devinimi gerçek anlamda iç içe geçtiğinde ve mantığımız da devreye girdiğinde hayattan keyif almamak için tek bir neden dahi yok her ne kadar muhalif sesleri ve çekinceleri ile yolumuza çıkan sayısız zorluk olsa da. Bundaki en temel etken ise içimizde yaşattığımız koşulsuz sevgi ve inanç.

Yalnızlığımı paylaşmak ve kalabalık kılmak iç dünyamı başıma gelen en güzel şey ve doya doya solumak hayatı ve sevgiyi ne de olsa direnci sevginin her şeye muktedir.